

[Barsø-Carnfeldt]

tilpasning, hvor prisparameteren tages i anvendelse såvel op som ned, hvis omstændighederne taler derfor.

Gennem de senere år har de høje afgifter tilmed haft medskyld i en ledighed på omkring 10.000 personer inden for automobilbranchen. Valutaproblemer er lettere at leve med end arbejdsløsheden.

Besvarelse (3/1 83):

Ministeren for skatter og afgifter (Isi Foighel):

Forud for afgiftsændringer foretages der provenuberegninger under forudsætning af uændret forbrug, men beregninger, der viser, hvordan forbruget vil ændre sig, foretages ikke. Forklaringen herpå er følgende:

Salget af nyindregistrerede biler antages kun i begrænset omfang at være påvirket af afgiftsændringer. Salget afhænger i hvert fald også af en række andre faktorer, bl.a. forhold ved den tidligere bil (nedslidt, trafikskadet m.v.), individuelle behov (ændret familjestørrelse, bopæl, arbejdssted, sommerhus m.v.), ændringer i husstandens økonomiske situation, ændringer i forbrugsmønstret, driftsudgifterne og det kollektive trafikudbud.

Virkningen på bilsalget af alle disse faktorer kan illustreres ved, at salget af personbiler fra f.eks. 1979 til 1980 faldt med ca. 42 pct., medens det i foråret 1982 steg med godt 15 pct. i forhold til samme periode året før. Afgiftssatserne var i disse år uændrede. Det største salgstal for en måned inden for de sidste 3½ år blev opnået i marts 1982, altså forud for den pr. 1. juli 1982 gennemførte afgiftsnedsettelse.

De meget store udsving i bilsalget kan således ikke forklares ved ændringer i bilbeskatningen. Mulighederne for i praksis at indrette afgiftspolitikken således, at den til enhver tid medfører det tilsigtede eller optimale provenu, er derfor meget små.

I øvrigt finder jeg det ikke ønskeligt, at staten f.eks. af provenumæssige grunde gennem hyppige afgiftsændringer skulle styre prisudviklingen og efterspørgslen efter biler, ligesom jeg heller ikke finder, at de forskellige afgifter skal indbringe det størst mulige provenu.

Spørgsmålet om bilbeskatningens højde skal ikke alene vurderes ud fra statsfinansiel-

le hensyn, men også ud fra trafikpolitiske, energipolitiske og valutariske hensyn.

Spm. nr. S 390

Til *justitsministeren* (16/12 82) af:

Alice Faber (SF):

»Vil ministeren tage skridt til at ændre den praksis, som tilsynet med udlændinge har udøvet over for to unge svenskere, hvis eneste forseelse har været at bo sammen med andre unge – danske – i besatte ejendomme?«

Begrundelse

De unge er blevet udvist og har fået påbud om ikke at vise sig i Danmark i 5 år.

Retsudvalget har fået en henvendelse fra advokatfuldmægtig Ole Richter fra advokatfirmaet Jørgen Høgild og Jytte Thorbek vedrørende tilsynet med udlændinges udvisningspraksis (alm. del, bilag 63).

Spørgeren er enig med Ole Richter i, at der er et misforhold mellem den begærede forseelse og den strafferetlige sanktion. Jeg finder også tilsynets afgørelse meget vilkårlig, samtidig med at de unges sociale situation har været af en sådan art, at der burde have været taget hensyn til dem.

Besvarelse (20/12 82):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Tilsynet med udlændinge udviste den 17. september 1982 to svenske statsborgere med tilhold om ikke at indfinde sig her i landet inden den 1. juli 1987. De pågældende, der havde opholdt sig i Danmark i kort tid, og som var uden tilknytning hertil, havde deltaget i husbesættelse af ejendommen Blågårds-gade 46, som var barrikaderet af den såkaldte »BZ-brigade«. De pågældende var den 17. september 1982 blevet anholdt af politiet og sigtet for overtrædelse af straffelovens § 264, fordi de trods opfordringer havde nægtet at forlade ejendommen. De modtog samme dag en udenretlig advarsel af politiet for overtrædelse af § 3, stk. 2, i Københavns politivedtægt. Udvisningerne blev meddelt i medfør af udlændingelovens § 4, stk. 1, nr. 3, jfr. § 2, stk. 1, nr. 7, da de pågældendes fortsatte ophold her i landet af hensyn til opretholdelsen af ro og orden ikke var ønskelig.